

TÍN-NHÂN CƠ-ĐỐC VÀ TỘI PHẠM

Mục-sư Dương-Sáu

Thời-tiết tại vùng Nome, thuộc tiểu-bang Alaska trên bờ biển Bering Sea, cũng giống như những làng ở Cực bắc, quanh năm suốt tháng, mặt đất luôn luôn bị vùi lấp dưới lớp băng tuyết.

Một trong những vấn-đề vô cùng nan-giải tại vùng này là sự mai-táng các thi-hải người chết. Vì điều-kiện vệ-sinh tiêu-thụ những vật-dụng phế-thải chưa bao giờ được giải-quyết. Cho nên, thay vì có xe đổ rác chuyên-chở rác-rến và vật-dụng phế-thải đến những nơi tiêu-thụ và recycling, thì dân-cư lại bày-biện tại trước sân, sau nhà, nào là máy giặt hư, cầu-tiêu bể, xe cũ không dùng được nữa, và cây gỗ phế-thải cũng như rác-rến chất lại từng đống.

Du-khách đến viếng thăm vùng Nome tại Alaska vào mùa hè, sẽ nhìn thấy quang-cảnh quá ư là phức-tạp đó, ai nấy đều phải lắc đầu, chắc lưỡi và không ngờ rằng, trong thời-đại văn-minh này, còn có những nơi phải sống trong một thế-giới quá phức-tạp như thế. Vì tại vùng Nome, một năm 12 tháng, mà đến chín tháng cả vùng trời này đều bị phủ che dưới cái mền tuyết đá, và tất cả vật-dụng phế-thải cũng như rác-rến vức-bỏ bừa-bãi xung quanh nhà trong vườn đều được che-phủ bởi băng tuyết. Trong chín tháng cả một thị-trấn lặng-lẽ lạc vào trong một thế-giới thần-tiên của mùa đông, với phong-cảnh tuyết đá phủ-che trông rất đẹp mắt vô cùng. Nhưng ba tháng hè đến, khi tuyết băng tan ra, thì những đồ-vật phế-thải, rác-rến nằm sẵn trên mặt đất được bày ra nhìn thấy thật chói mắt vô cùng. Cho nên ấn-tượng của du-khách khi đến viếng vùng Nome còn phải tùy-thuộc vào thời-gian nào trong năm, ba tháng hè hay chín tháng tuyết-giá.

 Thế-giới mà ngày nay chúng ta đang sống cũng vậy, có nhiều người sống với một lối sống, trông bề ngoài có vẻ đạo-đức cùng mình, mở miệng ra là xưng Chúa lạy Phật lạy-tụng, nhưng kỳ thực dưới cái lớp băng tuyết đạo đức giả đó, đã che giấu vô số tội-phạm. Tục-ngữ trong văn-học nước ta có câu: *"Khen ai khéo tạc bình phong, Ngoài long, lân, phượng, trong lòng xấu xa."* Và nhà thơ Nguyễn

Du cũng có ấn-tượng tương-tự: *"Bề ngoài thon thót nói cười, Mà trong nham hiểm giết người không dao."*

Tội-phạm của tín nhân Cơ-Đốc là một vấn-đề mà thánh-dồ Giảng đã lấy làm quan-tâm nhất. Ta hãy nghe người bày tỏ tâm-tình: *"Hỡi các con bé nhỏ của ta! Ta viết cho các con những điều này để các con đừng phạm tội. Nhưng nếu có ai phạm tội, chúng ta có một Đấng biện-hộ với Đức Chúa Cha là Chúa Jesus Cứu Thế. Đấng công-chính. Chính Ngài là lễ-vật hy-sinh chuộc tội-lỗi chúng ta, không những tội-lỗi chúng ta mà thôi, nhưng tội-lỗi của cả thế-gian nữa."* (I Giảng 2:1,2).

 Tội phạm đối với tín-nhân Cơ-Đốc là một chướng ngại vô cùng nguy-hiểm! Bởi vì chính tội phạm đánh mất đời sống vâng phục lẽ-thật của Chúa trong đời sống của các tín nhân Cơ-Đốc. *"Tôi viết cho anh chị em một điều răn mới là điều hiện-thực trong Ngài cũng như trong anh chị em, vì bóng tối đã tan đi và ánh sáng thật đang chiếu sáng. Ai thương anh chị em mình thì ở trong ánh sáng, và nơi người đó không có gì gây vấp ngã. Người nào nói mình ở trong Ngài cũng phải sống như chính Ngài đã sống."* (I Giảng 2:8,10,6).

Tội-lỗi làm cho đời sống tâm-linh hiệp-thông với Đức Chúa Trời và đại gia-đình của Ngài bị ngăn cách. Và tội-lỗi sẽ làm cho dân-sự của Chúa hổ-thẹn trong ngày Chúa hồi lai, vì không nhận được sự cứu-rỗi để sống đời vĩnh-hằng. Và tội-lỗi làm cho đời sống trong đời này của tín nhân Cơ-Đốc bất-hạnh khổ-đau và gia-đình tan-vỡ.

Ông Lâm-Lương, 37 tuổi, người Việt gốc Miên, đến Mỹ năm 1984, sinh sống bằng nghề đánh tôm tại phía Tây thành phố Mobile, tiểu-bang Alabama, Hoa-Kỳ. Ông Lương đã từng lạm-dụng ma-túy để thỏa-đáp sự đòi hỏi công-cường của xác-thịt. Vào một ngày nọ, sau khi cãi-vả với vợ, là bà Phan Thị Kiều. Ngày 8 tháng Giêng năm 2008, Ông Lương chở 4 đứa con nhỏ, 2 trai và hai gái, từ 4 tháng đến 3 tuổi, lên trên một chiếc cầu cao 24 mét, rồi ông từ từ quăng từng đứa con ruột thịt của mình